ajada. — Nüüd katsusin ma omad wiimsed mõtted weel oma perekonnale pühendada. Et mu perekond suur ei ole, sellepärast ei olnud mull ka tema pärast tarwis kaua järele mõtelda. See hirm, et mu abikaas Tiina, sünd. Kärbus, minu üle pahandama saaks, tegi mulle kõige enam meele haiget ja uurimist. Kui rahutu saaks ta olema, kui tund tunni järele mööda jõuab ja mina mitte kodu ei tulnud! Kui suur saaks tema häbi ja meele haigus olema, kui teised inimesed räägiwad: Tiina mees on end karust ära murda lasknud! Just kui mõni ilma süüta talleke! Ja see ei olnud mitte minu üksik kartus. Inimene ei ole oma pea üle niisuguses kitsikuses enam walitseja. Tõsiste mõtete sekka tungisiwad imelikud kujutused. Ma nägin waimus oma surnu keha ümber hulga sõpru ja tuttawaid ning mõtlesin: „Kes teab, mis nad küll minu risti peale kirjutama saawad? Wist ikka nii küll:

Siin hingawad — — ülejäenused,
keda karu 20. augustil 1885 äramurdis.

Niisugune haua kiri on selge häbi plekk!" mõtlesin ma. See „karust ära murdmine" oli minu auule hirmus wasta. Üks mõistlik mees karust ära murtud! Kuhu sa selle küüraga lähad! Karu on juba Eliia päwist saadik oma halwa elukiside pärast põlgtud loom.

„Karu oli nüüd juba piaaegu, nii ütelda, minu „naha peal". Minu mõtted oliwad nii segi, et neid enam keegi mehe mõteteks ei oleks wõinud pidada. Nüüd tõstsin ma püssi ülesse, seadsin tema kirbu

just wastu karu rinda — ja ma ei kuulnud enam muud midagi, kui ühe hirmsa paugu, ja siis tundsin ma jalgade liikumisest ja mütsi wapsumisest, et ma jõledal kombel plagasin. Aga imetükk! Ei kuulnud karust enam midagi! Ajasin wiimaks südame rindu ja waatasin üle õla tagasi. Karu oli maha jäenud. Nüüd oli minu süda julgem ja ma ütlesin kuuldawald: „Pane püss jälle täis!" Ja ma hakkasin ka püssi „laadima" s. o. rohtu ja haawlid talle külalisels kutsuma. Hüppasin nüüd põesasse, aga ilma et karu poolt oma pilku oleks nihutanud. Karu ei liigutanud end paigastgi. Aga korraga plagasin ma natuke maad jälle eemale; ta tõbras sibas tagumise jalaga, mis mina kawaluse tegemiseks pidasin. Sest karu teeb sagedaste kawalust, kui ta inimesele werist wingerpussi mängida tahab. — Mis siis nüüd weel muud, ma andsin talle weel ühe paugu, kus juures ma nii osawaste oma mõistust pruukisin, et kuul pahanduse pea luusse lendas. Tema ei pannud sellest aga midagi tähele, ei pannud aga enam kellegist muust trotsimisest, nagu minu jalakannaga tõuukamisest, püssipäraga wastu pead löömisest, kõlwatute sõimu sõnade pruukimisest, hirwitamisest ɔc. tähele. — Nüüd alles hakkasin ma pool plagamisi kodu poole ruttama. Mina, Madis Konn, olin karu maha lasknud! Esiotsa ei pidanud ma end enam sugugi Madiseks, waid palju suuremaks meheks. Wiimaks aga sain ma jälle aru, et ma Madis olin.

„Noh, küll oli nüüd tegemist, oma sala rõõmu wariata ja igapäewase Madissa näuga tuppa minna.

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1887, lk. 24